

מכים אותם, מציגים אותם במקומות מיוקפקים - גורל להקת מחול ישראלית

ענית, כשבחורות ובהצגות מראה להם שאר לי את נחמ ורועי. שאולי עצמי, שקח את אחת מהברות הלהקה כבת-זוגו התגורר בי מלון מפואר ברמת-חיים גבוהה. בגדיו ולבי ניו נשלחו למכסה ביד שלאנשיו לא היה כסף לצרכים מינימליים.

במאוריד נמצע אחד מחברי הלהקה, גיירי אל סמואלוב, כזוכית באצבעות דור. בבית החלים ביקשו את הסכמתו לקטוע שתיים מאצבעותיו. שאולי סירב, וסמואלוב נותר עם אצבעות משוחקות. רק אז התברר שיש שאולי לא טרח אפילו לבטח את הלהקה, ואין מי שישלם פיצויים לנפגעים. בנתיים השיג שאולי חוזה הפיזה בי ליסבון שבפורטוגל, תמורת מזון, לינה ודמי-נסיעה. אולם הוא לא יכול היה לעזוב את מאוריד משום שלא שילם עבור הדין. בנסיון בו התאכזבה הלהקה, רח אחרי בכיות והתנגוים הסכים בעל הפנסיון הדי להניח ללהקה לנסוע אחרי שאולי חתם לי על טכרות.

כאשר חזרו הרקדנים מפורטוגל למאוריד החליטו שניים מהם לחזור לארץ. היו אלה הרקדנית אילנה זכריאש והאקורדיוניסט חיים שלפרוק. שאולי סירב להחזיר את דרכו וגם ולתת להם כסף לחזור לארץ. כאן הוזעקה המשטרה הספרדית. אולם היא לא יכלה להושיע. היא היפנתה את המתלוננים לסיניקאט האמנים הספרדי, שפסק כי על שאולי לשלם את דמי חזרתם של הרקדנים.

לא שאולי לא מילא את ההוראה. הוא סירב לתת את דמי-הנסיעה לחיים שלפרוק, רק אחרי ששלפרוק הכה אותו נמרצות במשרד אמרגנו, נתן לו אמרגנו של שאולי דמי-נסיעה לברצלונה, הבטיח ששם יצפה לו כרטיס נסיעה באניה לארץ. אילנה וחיים יצאו לברצלונה בחוסר-כסף, גילו כי כל הדי הבטחות היו לשוא. רק לאחר התערבות

להקתו של אורי שאולי (במרכז), בחולצת פסים) בתחנת הרכבת בליסבון אחרי נסיעה של 17 שעות ברכבת ללא אוכל וללא מקום אדמות בה נאלצו חברי להקת עלומים לחיות במשך החודשים הספורים ששהו בספרד.

כדי שיהיה במה לשלם במלון. אחרי ההסרה יצעו ישראלים ואנשי הדי קהילה היהודית לשאולי שיקח את רגליו המרקדות ואת להקתו ויחזור לארץ. אולם

השאל של שאולי

הדרוש להם. הודתה הרקדנית אילנה זכריאש בת הדי, שחזרה לפני ימים מספר לארץ אחרי שהצליחה לנטוש את שאולי בתחנת ערבות המשטרה הספרדית: "לא היתה לי

בפירוש כי עלומים עוסקת בהופעות מחולות בארץ ובחול. תמורת התחייבות לשמור אמנים ללהקה, הובטח לכל משתתף סכום של 50 דולר לשבוע עבור כל הופעה או שבוע הופעות.

הבטחה זו, בתוספת הקסם שבנסיעה לי חוץ-לארץ, הביאו אל אורי שאולי זרם של נערים ונערות צעירים, שראו בהצטרפות ללהקה הזדמנות לבקר בחו"ל.

החלום לא נופץ

את המסע הראשון ערך אורי שאולי עם להקתו ב-1961. אחרי ששלח נציג לפאריס, כדי שיכין לו חושים מוקדמים לי הופעות, יצא אחריו לדרך מבלי לברר אם נחתמו חושים כאלה. כאשר הגיע עם להקתו לפאריס התברר ששום חוזה לא נחתם. הדי כסף שברשותו היה מוגבל. הוא שיכן את אנשיו בבית-מלון זול בפיגאל, ניסה להשיג עבורם מבחנים להופעות באולמות בידור כמו אוניברסיטה והבובינה. הלהקה נכשלה במבחנים. איש לא רצה בה.

הכסף אזל. שאולי הנהיג משטר צנע, הקי ציב לרקדניו שני פרנקים לארוחה. מבית המלון הוזל צבר לגור עמם באכסנית-נוצר, עד שלבסוף נאלצו ללכת לקבל ארוחות בבית-תמחוי לעניים.

במשך שלושה חודשים שהתה הלהקה בי פאריס. בכל התקופה הזאת זכו רקדניה לשתי הופעות: אחת כושף המשטרה בי פאריס והשנייה באהל קרקס דולף, בעיר ואלאנס הרחוקה. את זמנם הפנוי בילו הדי אנשים במשחקי קלפים עד אור הבוקר, ובחזרות, בהן היה אורי שאולי משתולל במת זעם, מכה נערות, תולש את שערו תיהן ומקלל בגסות.

למולו נטל עמו שאולי מהארץ צעירה בלגית בשם סוזי רינגלר, שהיתה כרוכה

האנוסים בספרד

שניה של הסיניקאט — זכו בכרטיסיהם. אחותה הבכירה של אילנה זכריאש, הדי מופיעה גם היא בין צוות להקת עלומים, נשארה בספרד. אב הבנות שחן לה כרטיס נס עה מהארץ, אולם הכרטיס לא הגיע אליה. מאחר שאין כל נציגות ישראלית רשמית בספרד, אין מי שיתערב בפרשה אימללה זו של להקה המביישת את שם ישראל, ויחזיר אותה לארץ.

אפר אביהן של האחיות זכריאש: "כשי נתתי לבנותי לצאת לחו"ל עם שאולי, הייתי בטוח שיש ביקור ממלכתי על להקות

היה התקש להשאר בספרד, היה בטוח שישגו תעסוקה. אנשי הלהקה שדרשו לחזר לארץ לא יכלו לעשות דבר. שאולי החזיק את דרכוניהם, הודיע שרק הוא יקבע מתי יחזרו לארץ. הרקדנים היו תלויים בו לשבט או לחסד, כיון שאם היה מישהו מהם מנסה להתמרד היה נשאר ללא פרוטה. שאולי הצליח לשכנע איתם בהבטחות כי הנה הנה הוא משיג עבודה. ואמנם השיג חוזה להופעה במיעוץ-לילה בפריז מאוריד. במשך שלושה שבועות הופיעה להקת עלומים בוינה ויקטוריה, מקום מפוק

ברירה. הייתי זקוקה ללבנים. כסף לא היה. אז כתבתי בחנות כלבינו שני ווגות לבנים"

המשטרה הספרדית מתערבת

בסוף הצליח שאולי למצוא תעסוקה עבור להקתו באחד המועדונים בברצלונה תמורת 50 אחוז מההכנסות. כסף זה הספיק לרכישת ארוחות ללהקה. תמורת רינת ירון, שאשולי לא קיים את החוזה עמה, לא שילם לה את המגיע לה, נטשה

אחריו, ושהצליחה לארגן עבור להקתו שבוע הופעות בכריסל, הקלטת שני תקליטים יי כסף עבור הכרטיס הנסיעה חזרה ארצה. אולם הלהקה המר שלמדו שאולי ממסע יסורים זה, לא ניפץ את חלומותיו. הוא החל לתכנן מסע נוסף.

ההזדמנות למסע נוסף באה בתחילת 1963, כאשר מתחן ישראלי הצליח להשיג עבור להקת עלומים חוזה ליום הסרטה אחד בסרט לילות העולם מספר 3, אותו היו צריכים להסריט בברצלונה שבספרד. על סמך חוזה זה, שהבטיח ללהקה תשלום של 7000 דולר, אירגן שאולי את להקתו מחדש. הפליג עמה לברצלונה, כשמלכו הלהקה הוא נטל עמו גם אקורדיוניסט ואת הזמרת רינת ירון, שהועסקו על ידו לפי חוזה מיוחד.

גניבות בכריסל

להקה לברצלונה. התברר שמועד הדי הסרטה נדחה בשבועיים ועד אז נשארה הלהקה ללא אמצעי מחיה כמעט. התקציב הספיק לשלוש ארוחות דלות ביום. אולם במרבית הימים אכלו האנשים את ארוחתם הראשונה רק בשעות אחר-צהריים. שאולי נתן הוראה שמי שלא ישכים לקום בשמונה בבוקר אינו זכאי לארוחת-בוקר. כיוון שמחוסר מעש הסתובבו הדי רקדנים עד שעות מאוחרות בלילה ברחובות העיר, אחריו לקום, החמיצו את הארוחה. צהריים היו צריכים להתמין עד שאורי שאולי, שיצא לסידור ענייניו, יחזור ויתן הוראה לגובר הלהקה לחלק כסף לאוכל. לעתים חזר שאולי רק בשעות מאוחרות.

הארוחות הדלות כללו לרוב רק לחם ומרקים והרקדנים החלו להתענות ביסורי רעב. על כסף לצרכים אחרים לא היה מה לזכר בכלל. מי שרצה לקנות בול כדי לשלוח מכתב בתיבה, היה חייב ליטול את הכסף מזמי ארוחתו. אם חלה מישהו לא היה כסף להועיק רופא. אחד מרקדני הדי להקה התענה ביסורים כאשר סבל מכאבי שניים. הוא היה זועק ומכאובים בלילות ולבסוף היה נאלץ לעקור את שניו בעצמו. אפילו לצרכים האיגיינים היסודיים בי יותר לא היה תקציב. כתוצאה מכך נאלצו חברי הלהקה לגנוב בחזיות הכלבינו את

להקת המחול הישראלי עולמים בעת הופעתה בקאזינו המפואר אסטוריאלי שבליסבון, שם הסכימו חברי

כאלה. לא תיארתי לעצמי שכל פירחה יכול להקים להקה ולצאת לייצג את ישראל בי חוץ-לארץ. האמנתי שיעינה של הממשלה פקוחה על מסעות כאלה. עכשיו אני אובד עצות ולא יודע כיצד להתחזר את ביתי השני. אינני יודע מה קורה לבנות בלהקה. יכולים עוד להעביד אותם בבתי-בושת מבלי שאיש בארץ יוכל לנקוט אצבע"

פק, הפתוח עד שעות הבוקר, והמשמש מקום מיפגש ליצאניות העיר אחרי עבודת הלילה שלהם. למקום זה אסורה הכניסה לאלה שטרם מלאו להם 16 ו-17 שנה. אולם גם כאשר הועסקו וגם כאשר הופיעו במספר הצגות טלביזיה, לא השתפרו תנאי חייהם של הרקדנים. הם התגררו בפנסיון זול והמשיכו לרעוב ולהת-

בלי סבון - בליסבון

איתו וחזרה ארצה. האקורדיוניסט, חיים שלפרוק, הצליח לקבל את שכרו רק בי אמצעי-לחץ, לפני העליה על הבמה. גם אחרי שהועסקו בעבודת ההסרטה של לילות העולם מספר 3 במשך חצי יום, לא זכו חברי הלהקה לראות איוה שהוא כסף מהסכום שהובטח להם בחוזה. להיפך, כמה מהם עוד הלוח לשאולי מכספם הפרטי